

ЛЕДА МИЛЕВА
ЧЕРЕШОВАТА ФИДАНКА И
ВРАБЧЕТО

chitanka.info

Черешката растеше до новия асфалтов път, който отива чак до морето. Покрай пътя бяха посадени много дръвчета — и ябълки, и сливи, — но черешка имаше само една. И кой знае защо, Вrabчо не се сприятели нито с младите сливи, нито с ябълките, а с черешката.

През пролетта младата фиданка се покри с бели цветчета. Но скоро тънките им листенца се отрониха и по черешката останаха само малки зелени топчета. Черешката потъгува няколко дни за хубавата си бяла премяна, но после слънцето я сгръ с милувката си и тя се успокои. А малките зелени топчета — всичките до едно — се обърнаха към слънцето. То им се усмихна и те от радост се зачервиха.

Тогава на най-горното клонче на фиданката долетя Вrabчо. Там се червенееше най-голямата и най-сладката черешка. Вrabчо я клъвна. Х-хм!... Услади му се!

— Какво правиш? — извика учудена фиданката.

— Подслаждам се! — отвърна весело Вrabчо.

— Я, гледай ти! Децата от село Върбица ме посадаха, те ме окопаваха, те ме поливаха. А сега, когато за първи път вързах плод, ти пристигна да се подслаждаш!

Вrabчо се замисли.

— Е, добре — рече той. — Нека децата оберат черешките ти. Но тази, най-голямата и най-сладката, ще бъде за мен. И без това вече съм я клъвнал. Съгласна ли си?

Какво можеше да направи фиданката? Съгласи се. Вrabчо изяде цялата черешка и се запиля някъде по своите птичи работи.

Когато прилетя отново на другия ден, децата бяха при фиданката. Те напълниха една малка кошничка с черешки и се втурнаха към селото — да се похвалят, че и тяхната фиданка е родила тази пролет.

Черешката помисли, че Вrabчо няма да я погледне, щом по клоните ѝ вече не се червенеят сладки плодове. Но не стана тъй. Вrabчо пак кацна на най-горното клонче и каза:

— Защо си се омърлушила, фиданке? Догодина ти пак ще цъфнеш, пак ще се покриеш с черешки... А дотогава искаш ли да идвам всеки ден при тебе и да ти разказвам какво става по света? Аз летя навсякъде и всичко виждам.

— Искам — прошумоля с листите си фиданката. И като помълча малко, добави: — Ти си добро вrabче. Догодина ще ти позволя да изядеш цели две черешки!

Така започна приятелството на Вrabчо с черешовата фиданка. Той долиташе всеки ден и ѝ разказваше какво става по асфалтовия път и по широките житни блокове край него. Казваше ѝ, че в село Върбица строят ново училище за децата и още много новини. Черешката слушаше и се радваше.

— Знаеш ли — прошушнаха листенцата ѝ един ден. — Откакто се сприятелихме, аз поумнях, научих много неща и дори открих една тайна.

— Каква тайна? — заинтересува се Вrabчо.

— Ти си малък, сивичък. Веднъж чух лястовичките да говорят, че вrabчето е най-простата птица — нито има хубави и лъскави пера, нито има голяма човка, като щъркела, нито може да лети бързо като лястовичките.

— Е, знам, че не съм много красив! Това ли е тайната ти? — попита Вrabчо.

— Не — продължи черешовата фиданка. — Аз открих, че зад простата сива дрешка понякога се крие по-добро сърце, отколкото зад лъскавите пера, каквито имат... каквито имат например свраките... Но ти да не ми се сърдиш? — попита фиданката, защото вrabчето все още мълчеше.

— Не — изписука Вrabчо. — Дори ти благодаря. И ако птиците можеха да плачат, навярно бих се просълзил, защото твоите думи ме трогнаха.

Така мина лятото. Дойде есента. Листата на черешката пожълтяха и едно по едно започнаха да отлитат с вятъра. Гласът на черешовата фиданка ставаше все по-тих, защото тя говореше с листата си. Но Вrabчо, както и по рано, идваше при своята приятелка. Носеше ѝ новини, веселеше я. А когато слънцето се търкулнеше зад баира, казваше „лека нощ“ и отиваше да спи...

Тази вечер беше по-хладна от другите. Може би затова и слънцето се скри по-рано зад баира.

— Трябва да се прибирам! — каза Вrabчо.

Черешовата фиданка беше вече съвсем гола. Само на едно клонче трепкаха три жълти листенца. Затова, когато проговори, вrabчето едва я чу.

— Не си отивай, Вrabчо. Пстой още малко! — замоли се фиданката.

— Спи ми се — рече Вrabчo. — Но щoм искаш... Нали утре пак ще се видим?

— И на мене ми се спи — призна тихичкo фиданката. — Само че аз ще заспя за дългo, чак до пролетта. Цяла зима няма да мога нищo да ти кажа, защото как ще ти говоря, като нямам листа!

— Аз пак ще идвам при тебе. Нищo че клоните ти ще бъдат голи — рече Вrabчo. — После, когато отново се покриеш с листенца, ще ми разкажеш всичкo, кoетo си сънувала през зимата.

— Какво ще сънувам! — пошепна с трите си листенца фиданката. — Навярно, че пак съм отрупана с черешки... или децата... или тебе...

Фиданката прошушна съвсем тихо още нещо, кoетo приличаше на „лека нощ“. В този миг вятърът изсвири в голите ѝ клонки, грабна последните три листенца и отлетя с тях.

— Спи сладкo до пролетта, черешова фиданке! Лека нощ! — каза Вrabчo и полетя след вятъра.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.